

Extrait du CGTCatalunya.cat

<http://cgtcatalunya.cat/spip.php?article12808>

Gemma Garcia, membre de la redacció de la Directa: "Hi ha un retrocés democràtic molt preocupant"

Date de mise en ligne : dilluns 16 d'abril de 2018

CGTCatalunya.cat

"Les empreses propietàries dels mitjans, la majoria d'ells en mans de la banca, imposen un relat teledirigit"

- ▶ **La Directa és un mitjà de comunicació ja de llarga trajectòria, molta gent el coneix i hi està familiaritzada amb el mateix, però potser n'hi ha que no en coneixen els antecedents i el context en el qual va néixer, ens en podries fer cinc cèntims?**

Veníem del moviment antiglobalització de finals dels 90 i de diferents experiències contrainformatives. Va ser a partir de la publicació Altaveu, impulsada des dels moviments socials amb motiu de la cimera de caps d'Estat i de Govern de la UE a Barcelona l'any 2002 i l'interès que va despertar, que es va fer evident que hi havia un forat que calia omplir de forma estable. Alhora, tant la realitat mediàtica com el context polític i social eren molt diferents: no havia esclatat la crisi i hi havia una legitimació general de l'estatu quo. El panorama mediàtic era molt més uniforme. Activistes de projectes de contrainformació i periodistes desencantats amb els mass media van sumar-se a la idea de fer un setmanari que donés veu als moviments socials, sense estereotips, ni estigmes.

- ▶ **Què ens pots explicar sobre l'evolució de la publicació i del col·lectiu que la fan possible al llarg d'aquests anys?**

La Directa sempre ha estat possible gràcies a les subscriptores que han donat suport al projecte - actualment, representen un 84% dels ingressos- i a tota la xarxa de col·laboradores: redactores, fotògrafes, il·lustradores... que garanteixen que surti cada quinze dies la publicació en paper i s'actualitzi el web cada dia. Pel que fa a l'evolució, crec que la Directa ha anat guanyant legitimitat, tant més enllà dels moviments socials com entre el sector periodístic. Posar en dubte la versió oficial, investigar els fets i denunciar les injustícies amb rigor ens ha fet créixer com a projecte i guanyar capilaritat social. El nostre creixement ha estat lent però sostenible i, per garantir que no canviaria en essència: assemblearisme i autogestió; no dependre de cap poder econòmic o polític, sinó únicament de les subscriptores i lectores. Ara, també de les sòcies, perquè després de deu anys, el 2016, vam creure que era el moment de fer una passa endavant. Per això, vam constituir juntes una cooperativa de consumidores i usuàries amb la participació de tots els grups de suport que ens han acompanyat des del principi.

- ▶ **El panorama de la premsa alternativa ha canviat molt al llarg d'aquests temps, oi? Com el veus en l'actualitat?**

Potser primer caldria definir què és premsa alternativa... En tot cas, quan la Directa encara no havia nascut, hi havia diversos projectes alternatius, en contingut i forma, però d'àmbit local, com el Masala o Contrainfos, puntuals com l'Altaveu o el Diari de la pau contra la guerra d'Iraq o revistes referents com Illacrua. L'esclat de la crisi, que també ha tocat de ple els mitjans de comunicació que depenen de la publicitat, i els canvis d'hàbits, han sacsejat de ple el panorama mediàtic. Han nascut i continuen naixent projectes nous que no depenen de grans conglomerats mediàtics i molts cooperatius; alguns, de treballadors acomiadats pels grans mitjans. Per tant, ara les esquerdes informatives s'han eixamplat, bàsicament en premsa. La televisió però continua sent "el narrador" amb més impacte, i mentre a Catalunya el 2017 es va tancar amb TV3 al capdavant, al conjunt de l'Estat espanyol el canal més vist va ser Tele 5.

- ▶ **La vulneració del dret a l'habitatge, des de l'esclat de la crisi, ha agafat una gran rellevància. Quins són els perills actuals i com l'heu abordat des de la Directa?**

Ja amb el moviment V de Vivienda, la Directa va començar a cobrir les reivindicacions pel dret a l'habitatge, i quan va néixer la PAH, des de bon principi, vam explicar el patiment de les persones afectades i vam posar sobre la taula els noms de les entitats bancàries. En aquells moments no se'n parlava, entre altres, perquè els mitjans tenien -i

continuen tenint-, molts deutes amb la banca. Prisa, per exemple, degut als seu endeutament, té la banca dins l'accionariat: CaixaBank, Santander i HSBC. Si en aquells moments ja remarcàvem que per garantir el dret, l'habitatge no podia ser una mercaderia per especular i generar grans plusvàlues, ara continuem dient-ho. Grans empreses inversores estan expulsant el veïnat, en un efecte d'onada expansiva que toca primer les grans ciutats, però que va afectant totes les anelles de l'àrea metropolitana. No és un problema de manca d'oferta, hi ha molts pisos buits, sinó un problema molt poc percentatge de parc públic d'habitatge que pot ajudar a regular preus i alhora la manca d'unes polítiques valentes que no facin índex de preus orientatius, sinó vinculants, d'obligat compliment. Aquí ja entrem en la guerra de les competències de les diverses administracions... Si no s'actua radicalment, d'aquí pocs anys, a molts barris de Barcelona, només hi haurà turistes i gent rica en pisos de luxe.

► **Com valores la situació política i social actual a Barcelona i a Catalunya?**

A més de l'empitjorament de les condicions materials de la població en els darrers anys, actualment s'han agreujat les vulneracions en matèria de drets i llibertats fonamentals, que afecten un sector molt ampli de la societat. A Catalunya, de forma evident amb empresonaments preventius, exilis, múltiples procediments judicials i, en general, amb una estratègia per aterrir i criminalitzar la població i així desmobilitzar-la. Alhora, també s'ha condemnat rapers a presó per les lletres de les seves cançons, com Valtònc per criticar la monarquia, s'ha segrestat el llibre Fariña o s'ha censurat una exposició sobre presos polítics a Madrid. Hi ha un retrocés democràtic molt preocupant que ha posat el seu focus-laboratori en el procés polític a Catalunya, però que també té efectes a la resta de l'Estat espanyol.

Pel que fa al dret a la informació, els dies previs i posteriors al referèndum, també hi ha hagut periodistes coaccionats, obligats a identificar-se durant la cobertura d'esdeveniments públics i que han patit pressions a les redaccions i advertiments judicials. En l'actual situació és veu més clar que mai com les empreses propietàries dels mitjans, la majoria d'ells en mans de la banca, imposen un relat teledirigit des del Govern espanyol. Els periodistes que hi treballen no tenen pràcticament marge de maniobra per fer periodisme. És reescriuen articles, canvien titulars, s'expulsa columnistes històrics o dibuixants crítics.

** Entrevista publicada al núm. 200 de la revista Catalunya*